

Urbi et Orbi

Logika odpuštění a milosrdenství vždycky vítězí

Papež před mariánskou modlitbou 26. prosince, nám. sv. Petra

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Naše srdce jsou dosud proniknuta vánoční radostí, a nadále zní úžasná zvěst, že se nám narodil Kristus a přináší světu pokoj. V tomto radostném klimatu dnes slavíme svatého Štěpána, jáhna a prvomučedníka. Mohlo by se zdát, že přiřazení památky svatého Štěpána k Ježíšovu narození je nenáležitě, protože působí kontrast mezi radostí v Betlémě a dramatem Štěpána, ukamenovaného v Jeruzalémě během prvního pronásledování rodící se církve. Ve skutečnosti tomu tak není, protože Dítě Ježíš je Syn Boží, který se stal člověkem a zachrání lidstvo tím, že zemře ukřižováním. Nyní o něm rozjímáme, jak je zavinut do plének a položen v jeslích. Po svém ukřižování bude znovu zavinut do pláten a položen do hrobu.

Svatý Štěpán byl první, kdo se vydal ve šlépějích božského Mistra k mučednictví, zemřel jako Ježíš, když *svěřil svůj život Bohu a odpustil* svým pronásledovatelům. Tyto dva postoje: *svěřil svůj vlastní život Bohu a odpustil*. Když byl kamenován, řekl: »Pane Ježíši, přijmi mého ducha« (*Sk 7,59*). Tato slova se značně podobají těm, která pronesl na kříži Kristus: »Otče, do tvých rukou poručím svého ducha« (*Lk 23,46*). Štěpánův postoj věrně napodobuje Ježíšovo gesto. Je pozváním určeným každému z nás, abychom z rukou Páně přijali to, co nám život přinese, a to jak pozitivního, tak negativního. Naše existence je poznamenána nejenom příznivými okolnostmi, jak víme, ale také těžkostmi a rozpaky. Důvěra v Boha nám však pomáhá přijímat tíživé chvíle a prožívat je jako příležitost k růstu ve víře a k vytváření nových vztahů s bratry. Jde o to svěřit se do rukou Pána, o němž víme, že je Otcem, který své děti zahrnuje dobrodiním.

Druhým postojem, kterým Štěpán napodobil Ježíše v jeho extrémní situaci na kříži, je *odpuštění*. Neproklíná svoje pronásledovatele, nýbrž modlí se za ně: »Pane, nepřičítej jim tento hřích« (*Sk 7,60*). Jsme povoláni učit se od něho odpouštět, vždycky odpouštět, což není snadné, jak víme. Odpuštění rozšiřuje srdce, rodí účast, rozjasňuje a upokojuje. Prvomučedník Štěpán nám ukazuje cestu, kterou je třeba se vydat v mezosobních vztazích v rodině, ve školě, na pracovišti, ve farnosti a v nejrůznějších společenstvích. Být ustavičně otevřeni odpuštění. Logika odpuštění a milosrdenství vždycky vítězí a otevírá horizonty naděje. Odpuštění je však pěstováno modlitbou, která nám umožní uzříti Ježíše. Štěpán byl schopen odpustit svým vrahům, protože byl naplněn Duchem svatým a uzřel Boha (srov. *Sk 7,55*). Modlitba mu dává sílu podstoupit mučednictví. Musíme snažně prosit Ducha svatého, aby nás obdařil darem statečnosti, která zahojí náš strach, naše slabosti i naši malost a rozšíří srdce k odpuštění. Vždycky odpouštět!

Prosme o přímluvu Madonu a svatého Štěpána: jejich modlitba ať nám pomáhá svěřovat se stále více Bohu, zejména v obtížných chvílích, a podporuje nás v předsevzetí být muži a ženami schopnými odpouštět.

Přeložil Milan Glaser